

РЕШЕНИЕ

№ 5024

гр. София, 29.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 13.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4494** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. Н. П., срещу Решение № ПО-27/ 09. 04. 2021г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С210022-023-0000692 от 10.03.2021г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП. В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него ПНПОМ са незаконосъобразни и необосновани, тъй като са издадени в нарушение на изискванията на чл.121, ал.1 и ал.3 ДОПК и на чл.195, ал.7 от ДОПК. Конкретно се сочи, че е налице несъответствие между размера на наложеното обезпечение и размерът на задълженията, предложени за определяне с РД № Р-22221020006644-092-001/20.04.2021г., като сумата, определена от публичния изпълнител надхвърля в пъти предполагаемия размер на задълженията. Жалбоподателят счита и че не е налице първото основание по чл.121, ал.1 ДОПК за налагане на обезпечение – събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително да се затрудни, като се твърди, че публичният изпълнител не е направил анализ на имущественото състояние на длъжника и не е изложен доказан мотив, обосноваващ обезпечителна нужда. Според изложеното в жалбата, нарушено е изискването на чл.121, ал.3 ДОПК – обезпечението да не затруднява или да спира извършваната от ревизираното лице дейност, тъй като в резултат на запора на

банковите сметки плащанията към доставчиците са спрени, а с това и доставките на стоки, и цялата търговска дейност на дружеството е фактически спряна и изправена пред риск от фалит. Поддържа се, че е нарушен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК. Моли се за отмяна на решението на директора на ТД на НАП и на постановлението за обезпечителните мерки. В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, както и за присъждане на разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – директорът на ТД на НАП, чрез процесуален представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че решението е правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, установи от фактическа страна следното:

С Постановление изх. № С210022-023-0000692 от 10.03.2021г. публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложил по отношение на [фирма] предварителни обезпечителни мерки: запор върху лек автомобил марка „М.“, модел С 320, рег. [рег.номер на МПС], и запор върху налични и постъпващи суми по банков сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“, за сумата от 256 091,43 лв. Предварителните обезпечителни мерки са наложени по искане на органа по приходите, определен за ръководител на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221020006644-020-003/16.02.2021г.

На основание чл.121,ал.4 ДОПК публичният изпълнител е отправил до съда искане с изх. № С210022-006-0000659/12.07.2021г. за продължаване срока на наложените оезпечителни мерки. С Определение № 5185/14.07.2021г. по адм.д. № 6822/2021г. АССГ е продължил действието на мерките.

На 20.04.2021г. е изготвен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221020006644-091-001/20.04.2021г., с който е направено предложение за установяване на допълнителни задължения на дружеството в размер на 26 324,92 лв. ПНПОМ е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С., който с Решение № ПО-27/09.04.2021г. е оставил жалбата без уважение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е издадено от компетентния съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК административен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и в необходимата форма. Същото се отнася и до постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако 1) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2) не съществува изпълнително основание и 3) ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. Така очертаната правна регламентация предопределя и обхвата на съдебната проверка. Данни и доказателства за

изпълнението на първата предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя. На следващо място, доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал. 5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНПОМ са спазени изискванията по чл.121, ал.1 ДОПК.

Не се спори между страните относно спазването на формалните изисквания за налагането на предварителните обезпечителни мерки - налице е мотивирано искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия.

Предприемането на предварителните обезпечителни мерки законът свързва с наличието на установен от органите по приходите риск за събиране на бъдещото вземане. Въз основа на този риск е дефинирана и целта на мерките – за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност – както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти и данни в хода на ревизията преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който от своя страна не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни обезпечителни мерки ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и обстоятелства, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Противно на твърденията в жалбата, че публичният изпълнител не е направил анализ на имущественото състояние на длъжника и не е изложен доказан мотив, обосноваващ обезпечителна нужда, съдът намира, че публичният изпълнител е изложил и анализирал релевантната за събирането на бъдещите вземания информация - данните за имущественото състояние на ревизираното лице, съпоставено с размера на обезпеченото вземане. Установените фактически констатации са изложени както в искането на ревизиращия орган, така и в ПНПОМ – няма данни дружеството да притежава недвижими имоти; размерът на притежаваните от ревизираното лице активи е значително по-малък от предполагаемите задължения; дружеството не притежава дружествени дялове в други търговски дружества; очакваният размер на задълженията е в големи размери. Наред с това, предвид обстоятелството, че ревизираното лице не е оказало никакво съдействие на ревизиращите органи, в това число не е предоставило сведения и документи, поне до момента на искането, изводът на публичния изпълнител, че предварителните обезпечителни мерки са необходими с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, се явява напълно обоснован.

Неоснователни са и оплакванията на дружеството – жалбоподател, че е нарушено изискването на чл.121, ал.3 от ДОПК, а именно обезпечението да не затруднява или спира извършването от ревизираното лице дейност. Жалбоподателят не е ангажирал

никакви доказателства в тази насока, по-конкретно за характера на извършваната дейност, за броя на наетите по трудов договор лица, респективно за разходите, необходими за възнаграждения на персонал, за търговски помещения и т.н., както и за наличието и невъзможността да бъдат обслужвани текущи задължения.

Основателно е обаче възражението за надобезпеченост и за нарушаване принципа на съразмерност. Преценката на ревизиращия орган за очаквания размер на публичните задължения не подлежи на контрол в рамките на настоящото производство, а публичният изпълнител е обвързан от твърдението в искането. Доколкото обаче към датата на устните състезания ревизията е приключила и е изготвен ревизионен доклад, размерът на предложените за установяване задължения несъмнено рефлектира върху обезпечителната нужда, а оттам и върху размера на обезпечението, което съдът е длъжен да вземе предвид като нов факт съгласно чл. 142, ал.2 АПК. При това положение наложеният запор върху МПС и върху банкови сметки за сумата общо от 267 091.43 лв. при очакван размер на бъдещите задължения съгласно РД в размер на 26 324,92 лв. се явява несъразмерен. Налице е свръхобезпечаване, което е основание за отмяна на решението на директора на ТД на НАП и потвърденото с него ПНПОМ за сумата над 26 324,92 лв.

При този изход на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде отхвърлено, а на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски. Съдът намира възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно, поради което на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в общ размер на 550лв.

По изложените съображения, Административен съд София - град, Трето отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № ПО-27/ 09. 04. 2021г. на директора на ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С210022-023-0000692 от 10.03.2021г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП, В ЧАСТТА, с която е наложен запор върху лек автомобил марка „М.“, модел С 320, рег. [рег.номер на МПС] и върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ за сумата над 26 324, 92 лв.

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите – С. да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 550 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

